

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Efter at have siddet i regering sammen med det radikale venstre i mange år — nogle af mine partifæller mener for mange — undrede det mig meget at høre hr. Skovmands påstand om, at vi ved en given lejlighed skulle have tvunget det radikale venstre til at stemme for et eller andet. Vi har aldrig tvunget det radikale venstre til noget. Alt, hvad det radikale venstre har stemt for, var efter det radikale venstres egen beslutning. Så hvis det radikale venstre gik ind for, hvad det nu var for et eksempel, hr. Skovmand nævnte, går jeg ud fra, at det var, fordi det var partiets oprigtige mening, at sådan burde det være.

Så vil jeg gerne tilføje — og det gælder én gang for alle — at ingen af de forslag, vi stiller her i tinget, er stillet specielt med henblik på, om det radikale venstre vil stemme for dem. Vi er da i den almindelige politiske meningsbrydning her i landet meget mere interesseret i, at det radikale venstre ikke stemmer for dem og viser, hvordan det radikale venstre sidder fast i VK-saksen.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Hr. Skovmand ville gerne vide, om der bag ved de forslag, vi har stillet her, skulle ligge en ændret socialdemokratisk udenrigspolitisk holdning. Der til kan jeg svare klart og tydeligt nej. Det fremgår allerede af det, der er blevet sagt under drøftelserne her i dag, hvor jeg tilkendegav, at socialdemokratiet fortsat står på den hovedlinje, der har været fulgt af den tidligere socialdemokratiske regering, og som er blevet fulgt af den nuværende regering. Da jeg går ud fra, at det også sker med hr. Skovmands støtte, at den nuværende regering følger denne politik, kan der altså ikke ligge den mindste anledning for hr. Skovmand til at undlade at stemme for den dagsorden, vi har foreslået, som også er i overensstemmelse med de politiske synspunkter, vi har fremhævet.

Må jeg benytte lejligheden til at takke hr. Per Federspiel for hans venlige bemærkninger og sige, at med interesse konstaterer jeg, at det altså er hr. Per Federspiel og ikke hr. Stinus, der tegner regeringens udenrigspolitik her i tinget.

Frodo Jakobsen: Jeg skal ikke bruge tiden til småting så sent, men vil alligevel sige til statsministeren, der ville korrigere mig, at statsministeren har naturligvis et helt anderledes førstehåndskendskab til, hvad der foregår på radikale landsmøder; jeg må nøjes med at læse de radikale aviser. Men hvis det er sandt, hvad der står i dem — og man tør jo næsten ikke tænke noget andet — så blev i maj måned forslag fra salen om en anerkendelse af DDR afvist af ledelsen bl. a. med den begrundelse, at det ville ødelægge mulighederne for en europæisk sikkerhedskonference. Jeg tør naturligvis ikke bestride, at der også kan have været anvendt andre og klogere argumenter, for eksempel Parisaftalen, som statsministeren citerede.

Til udenrigsministeren: udenrigsministeren hævdede, at den nuværende regering ikke har et mindre klart standpunkt til Vietnamspørgsmålet end den forrige. Hvis man har den samme klarhed, var der jo ingen grund til at sige nej til den dagsorden, som oppositionen foreslog den 2. april i år. Hvis man havde sagt ja dengang, havde vi forenet så at sige hele folketinget. Den krævede en betingelsesløs indstilling af bombardementet af Vietnam, udtrykte bekymring over den kendsgerning, som det var, at bombardementet endnu fortsatte, og fastslog for det tredje, at en fuldstændig standsning var nødvendig for at få forhandlinger i gang. Tiden har desværre givet os mere ret, end vi kunne ønske.

Som jeg sagde i første omgang: det gale var ikke det, som man vedtog, det var det, som man sagde nej til, nej på det afgørende punkt, hvor det gjaldt om at tale. For hvad var det, man vedtog? Man vedtog en afværgedagsorden, og hvad er det? Det er i hvert fald noget, som skal afværge noget, forhindre noget, og det, som den skulle forhindre, var den klare tilkendegivelse af, at det ikke for os var tilstrækkeligt med en omlægning af bombestrategien, men at vi krævede den fuldstændige standsning af bombardementet.

Det er rigtigt, at man ikke stemte imod den dagsorden. Men hvad er forskellen på at stemme et forslag ned og at kvæle det i dølgsmål ved en afværgedagsorden? Det at kvæle et forslag i dølgsmål på den måde er efter min mening en grim ting; jeg håber ikke, vi skal se det her i aften. Det, som man kvalte i dølgsmål, var vores protest imod det fortsatte bombardement af Nordvietnam.